

Háy János

ESKÜVŐ*

Ott ülnek a vendégek az esküvőn és nézik a sikerre ítélt párt, ez nem a korábban már leszerepelt álompár. Rájönnek, mármint a vendégek, hogy vannak közös barátaik, még egy színész is, nem az, aki előzőleg szerepelt, mert az ő neve egy későbbi esküvőn vetődik fel, ekkor még nem színész, csak egy gimnazista lány egy vidéki városban, vagy már színész, de nem az, akit az itt beszélgetők közös ismerősként meg tudtak volna nevezni. Ott ülnek a vendégek, egyidősek, épp úgy néznek ki, mint mindenki, aki egyidős. Nem lehet a kort levakarni, annak a kortársuknak sem sikerült, aki immáron a harmadik feleségével érkezett. Eddig minden felesége ugyanahhoz a korosztályhoz tartozott, csak a férfi lett már közben erős ötvenes, ez is egy húszas éveit végigtaposó nő volt. Gyerek lett neki ígérve, meg persze mindaz a társadalmi státusz, magyarán rengeteg pénz, amit ez a férfi élete során összeszedett és a válásaikor sem vesztett el. Ez a látvány férfigyűlöletet, vagy nem, ez túl erős, már többen figyelmeztettek, hogy túl erősen fogalmazok, inkább megvetést váltott ki a beszélgetőkből, vagy hogy még lejjebb hangolja, rosszallást.

Két ötvenes nő volt különben a rosszalló, akiket elhagyott a férje, ezért voltak társtalanok ezen az esküvőn is, ezért jártak olyan sokszor egyedül vagy épp alkalmi barátok és ráérő régi barátnők kíséretében moziba meg kiállításra, hangversenyre, az épp divatos rendezvényekre, mint az Operabeavató, ahol egy zeneszerző és egy rendező magyarázza el rendkívül szellemesen, hogy mi minden bújik meg az egyszerű operalibrettók, valamint az áriák titkos rejtekében. És még csak az sem kell hozzá, mondta a zeneszerző, hogy kinyissuk a kékszakállú herceg várának minden ajtaját, hogy ránk zúduljon egy szexuális bűnöző minden szennyje. A közönség nevetett, ha ez tényleg elhangzott (valójában nem, a közönség máson nevetett).

Egyébként a két nő között mégiscsak volt különbség. Az egyikkel az volt, hogy nem a férje hagyta őt el, hanem ő dobta a férjét, mert új

* Részlet a *Boldog boldogtalan* című regényből.

életre és új izgalmakra vágyott és feltűnt egy tényleg izgalmas ember, s azt gondolta, hogy na, erre érdemes lecsapni. Csak az volt a baj, hogy ezt a lecsapást más is, konkrétan a férj is észrevette, és hogy a gyanúját beigazolván lássa, tőle idegen viselkedést követve, követte a nőt és regisztrálta a légyottokat. Egy este a külső kapcsolatot tagadó nőnek mutatott pár képet a mobilján, és akkor okafogyottá vált a tagadás. A nők nem olyanok, hogy bepróbálkoznak azzal, hogy ez a kép épp olyan rossz szögből készült, ami miatt félreérthető a helyzet, ami teljesen más volt, mint amit a félreértés tartalmaz. Azért egy kisebb jelenetet rendezett ez az akkor még feleség, hogy te megfigyeltté, vagy követté, vagy valami ilyesmi, de lehet, hogy ez csak egy sorozatban volt, ami a laptopon bekapcsolva maradt.

Gyors válasz lett az eredménye az esetnek, s egy szakítás, mert mikor az izgalmas férfi megtudta, hogy most már, úgymond, minden korlát nélkül felvállalhatná a nőt, azon nyomban szakított, mert még véletlen sem volt kedve több felelősséget a vállára venni, mint amennyi volt. Egy elvált nő gyerekekkel, hát nem fog hülyét csinálni magából, inkább dobantott, egy szokványos szöveggel, hogy én nem vagyok alkalmas a családi életre, s neked az kell. Mikor a nő elkezdte magyarázni, hogy ő már mindenféle keretet el tud képzelni, olyat is, amelyet a férfi szab meg, lehet úgy, mint eddig, hogy csak hetente kétszer, tényleg én nem akarok kolonc lenni rajtad, meg mindent megérték, mert annyira szeretlek. De a férfi hajthatatlan volt. Én nem akarom elrontani az életedet, neked nem én kellek, mondta, s közben arra gondolt, ha belemenne, két nap, aztán három, utána megjelennek a cserepesvirágok, meg egy nagyon szépnek számító ágynemű és olyan aszalterítő, amire hát csak jobb rátenni a tányérokot, mint a csupasz deszkára, ami ráadásul csak deszkaimitáció. De nekem te, mondta a nő, kellesz, de erre a, de nekem te-re a férfi csak azt mondta, hogy szia.

Jött aztán egy másik ember is, az be is költözött a válás után megmaradt lakásba (ebben a könyvben általában elég jól válnak el a nők, lakás, autó, jelentős készpénz, néha nyaraló is). Tartott is egy ideig, de egyszer rájött, vagyis volt egy barátnő, aki segített rájönni, hogy nem csak egyedül van a buliban, mármint ebben a párkapcsolati buliban, amit így tulajdonképpen nehéz már tényleg párkapcsolatinak értelmezni, amennyiben ragaszkodunk a pár mint kettő jelentéséhez. S nem is csak ketten vannak a női oldalon, hanem úgy lehetne mondani,

hogy sokan, mert ez egy sok nőt akaró férfi volt. Ezért sem volt lakása, és kellett az elvált nővel élnie. Mert a sok nő, ha nagyon takarékos az ember, akkor is pénzbe kerül, bár kétségkívül vannak olyanok, akik haszonnal tudnak ilyen sokismeretlenes egyenletet működtetni, még írókollégát is ismert ilyen, de ahhoz legalább írónak kellett lenni, külügyi alkalmazottnak ez nem kivitelezhető. Az említett illető épp külügyi alkalmazott volt, a nevét nem írom meg, mert aki a külügyben dolgozik, biztos, hogy ismeri. Lehet, hogy több ilyen is ismer ott, ki tudja. Talán a külügy az ilyen férfiak tárhelye, vagy eleve a külügy alakítja ki az ilyen embereket, mert lehet azzal kérkedni, hogy majd nagykövet leszek egy afrikai (ázsiai) országban és négy évig nem csinálunk mást, csak világot látunk, mármint a világ alatt Afrikát (Ázsiát), s főként egy konkrét országot értve. Lesz szafari, meg dzsungelharc titkos törzsekkel fűszoknyában, vagy meditálás a Gangesz-parton igazi jógikkal. A kinevezés szerencséjére soha nem történt meg, mert ha megtörténik, akkor a nőszerzésnek ez az útja dugába dől.

Akkor gondolta ez az elhagyott feleség, hogy csak talállok magamnak valakit, már nem volt fiatal, de még jól nézett ki, a korosztályából mondhatni a legjobbak közé tartozott. Amennyiben ez a korosztály még esélyes arra, hogy valakivel, akkor őt a legesélyesebbek között tarthatjuk számon. Teltek-múltak az évek, és egy-egy felszikkázó munkahelyi pillanaton túl többet nem tudott megszerezni magának. Az a szikra is egy félreértés volt, mert egyszer a férfi, akit szikrának vélt, egy intim pillanatban, amikor a nő épp egyértelmű közeledésre, testi érintésre számított, elpanaszolta, hogy szerelmes egy kolléganőjükbe, persze más évjárat, és olyan jó, hogy ezt ezzel az elvált feleséggel meg tudja beszélni, mindig is vágyott egy érett nő barátságára. Ez annyira tipikus, hogy más szereplőkkel már ebben a könyvben is megtörtént.

A kurva anyád, gondolta az elvált feleség magában, aztán, hogy valójában elbasztam, mert mennyire jó volna most még a volt férjjel lenni, s hogy minden lépése attól a szerelmi viszonytól kezdve hibás volt. Hibás döntések és lépések és cselekedetek követték egymást, hogy most úgy érezze, hogy egy hibás sorsot követ, mintha volna ilyen méricskélés a sorsok között, hogy hibás vagy nem hibás, hogy jó döntés vagy nem jó döntés. Ha a regény elején bemutatott nőt kérdeznénk, akkor kerekperccel megmondaná, hogy csak rossz döntések vannak, s csak annyi a különbség, hogy milyen pofát vágunk hozzá. Amihez

jópofát vágunk, és nem kerülünk miatta a pszichiátriára, az a jó döntésként értékelt rossz döntés, amitől összeomlik az életünk, az a rossz döntésként értékelt rossz döntés. A múlton számon kérni, hogy mi volt rossz döntés, eleve egy gondolkodásbeli tévedés, hiszen fogalmunk sincs, hogy az a döntés akkor mért született meg. Feltehetőleg szándékunk szerint azt a döntést, ami akkor megszületett, a lehető legjobb rossz döntésnek véltük, ami a lehető legjobban szolgálja az életünket, s ez bizonyára így is volt, mert ha nem így lett volna, akkor nem tudnánk úgy gondolni rá, mint hibás döntés, mert nem gondolnánk semmire a rengeteg idegrendszeri állagunkat megóvni akaró gyógyszer miatt, vagy azért, mert már korábban öngyilkosságot követtünk el. Tehát amire vissza tudunk gondolni tíz év távlatából, az csakis és kizárólagosan a rossz döntések közül a legjobb volt, mert lehetővé tette tíz év leélését.

Még mindig az esküvőn vagyunk, azon a régin, ha hihetünk a regényben korábban ajánlott időnek, bár nehéz ilyen időmeghatározásokat pontosan értelmezni, hogy régi. Mit jelent, hogy régi? Mi nem régi? Mikor van a régi és mikor a nem régi? Az esküvőt a regény szövege azért helyezi régre, mert egy másik esküvő ehhez képest később (nem régen) volt.

Ez hülye, ez a, és megnevezte a másik nő (a két egyedülálló nőből a másik) a fiatal nővel lévő férfit. Azt hiszi, hozzá illik, pedig mellette még jobban látszik, hogy milyen rettenetesen megöregedett az utóbbi években. És igazuk is volt, mert néhány év múlva, mikor már megszületett a beígért gyerek, a fiatal nő is meglátta ezt a lehangoló öregséget a férfin, és majdnem úgy, mint a neurológust egy korábbi részben, a neurológus élettársa, kidobta.

A férfi soha nem tudta feldolgozni ezt a szakítást, és a rossz szokások mellé, ami alatt e könyvben és a valóságban is szokásosnak nevezhető túlzott alkoholfogyasztást értem, s természetesen az egészségtelen táplálkozást, amire persze nem emlékezett, mert olyankor zabált be disznósajtból például, vagy sült szalonnából, amely időszakot reggelre kitörölte a felejtés, és nem is értette, hogy miért olyan rohadt büdös a szája és fáj a hasa. Emellé még rosszkedv is társult, és testi elhanyagoltság, s emiatt, meg a kellemetlen lehelet miatt, már korban hozzáillő nőket sem tudott volna megszerezni.

Kimentek a divatból azok a ruhák, amiket még akkor hordott, amikor együtt volt azzal a feleséggel. Amiket azzal a fiatal feleséggel vásárolt, hogy legalább ruha szinten passzoljanak egymáshoz, piros nadrág, sárga és kék ingek. Akkor nagyon jól nézett ki, legalábbis azt hitte, aztán a ruhákkal együtt kiment ő is a divatból. A korábbi gyerekeit az új feleségek miatt elhanyagolta, szóval velük jószerével semmi kapcsolata nem volt, az új gyerekekkel meg még ki sem tudott alakulni, s az anya mindent elkövetett, hogy ne is alakuljon ki, mert nem igényelte, hogy ez a szétesett alak ott ólálkodjon az élete, s nem utolsósorban a gyereke élete körül, ahogy egy barátnőjének mondta egyszer, nehogy rájuk vetüljön a volt férje által a halál árnyéka. De mindez még nem történt meg. Az esküvőn szerencsésebbnek érezte magát az egyedül vagy megöregedett társakkal megjelenő kortársainál. Együtt táncolt önfeledten a felesége korosztályával, hülyén billegette a fenekét, mintha ez egy olyan fenék volna, amire minden nő áhítozik, de sajnos már a fiatal feleség birtokolja.

Nagyon nehéz elgondolni, hogy milyen események következnek azután, amiben épp vagyunk. Sokszor arra gondolunk, hogy olyanok lesznek, amelyeket mi határozunk meg, és mindenki elcsodálkozik, amikor tényleg valami be is következik, mert épp arra senki nem gondolt, hogy történni fog. Nehéz elfogadni, hogy nem logikus a világ, hogy azok a struktúrák, amik közé beleillesztjük a világ dolgait, és persze a saját életünket is, csak az agyunk által kigondolt ideiglenes rendszerek, amely rendszerek a következő történéssel porrá omlanak. Vár állott, s most kőhalom. Minden örömteli pillanat, amiben jól érezzük magunkat, minden pillanat, amikor egészségesnek érezzük magunkat, már magában hordozza a rossz pillanatok és az egészség megszűnésének csíráját. Azt hisszük, ha nem megyünk el egy kivizsgálásra, megússzuk azt a betegséget, amire a vizsgálat fókuszált, holott nem, mert a fel nem tett kérdésre is ott a válasz a szervezetünkben, csak elodáztuk a válasz kimondását. Nem érdemes olyan felszabadultan nevetni, gondolta a nő, aki elhatározta, hogy május 21-től, nem biztos, hogy ez volt a dátum, erre érdemes volna figyelni, bár úgysem emlékszik rá, aki olvassa, hogy mi volt az elején. Amúgy csak azért lett az a nap megnevezve, ha egyáltalán meg volt nevezve, hogy jelezze, egy konkrét és nem általános nap volt.

Konkrétan biztosan nem az a nap volt, mert akkor az a nő nem ért rá ilyen elhatározást tenni, mert a gyereke, ha volt neki gyereke, a mamája, ha még nem halt meg, épp kórházi kezelésre szorult, és ezért annyira el volt foglalva az aktuális gondokkal, hogy nem tudott volna ilyen elhatározást tenni. Mindenesetre attól a konkrét naptól fogva, amely nap ebben a könyvben, ezen a helyen május 21., egyébként jobb lett volna a június 21., mert az a jóga világnapja, így aztán a szöveg már az időzítésével is rá tudna csatlakozni a világlélekre, s ezzel aztán még indokoltabbá tehetné, hogy a könyvindító szereplő mért megy délután jógázni. Évet nem kell megadni. Elég egy szám, az a konkrét, és az év az általános, így eleget teszünk Lukács György általános regényelméletének, az egyedi és általános arányos vegyítése elvének. Nem tudjuk, mi fog történni, azt sem tudjuk, hogy a teremtés, ha az életünket egyéni teremtésként értelmezzük, hogy ennek a teremtésnek melyik napján vagyunk, és hogy hogyan kell számolni a napokat, hogy elosztjuk hattal az életidőt, vagy héttel, s ha valaki, mondjuk, harmincévesen hal meg, akkor hat év egy nap, ha hatvanévesen, akkor tíz. Bárhogy is számoljuk, csak utólag lehet felírni a képletet, csak akkor, amikor már nincs meg a teremtő, aki felírhatná. És lőn valahányadik nap, amikor már értelmetlen a teremtés folytatásáról beszélni, amikor eljő az egyenlet megoldásának napja.

Ezen a valahányadik napon (május 21.) elhatározta ez a szereplő, a fentebb említett nő, s mi nem feledkeztünk meg róla, mert van felelősségérzet bennünk és gondoskodásra való hajlam, mondhatni szeretet és figyelem, s néha azért csak rányitjuk az ajtót, mégiscsak segített abban, hogy ez a regény elkezdődjön. Ő volt az, aki az eget és a földet elválasztotta, megnyitva ezzel a mondatok, bekezdések sorát, valamint megjelenés után a jogdíjakkól az író bankszámlájára ömlő jogdíjfolyamot, netán áradatot, amire akár egy öntözéses földművelést is, de egy egyiptomi utat biztosan építhetünk. Elhatározta, hogy nem szimulálja a női magazinok és a tévécsatornák által is elvárt boldogságot és az ezzel örökösen kéz a kézben járó pozitív gondolkodást. Rányitottuk az ajtót, mert rendeseek vagyunk, és be is csukjuk, hogy más ajtókat nyithassunk meg, sajnos a szöveg a maga útján halad, s nem kérhető rajta számon az emberség, mint morális paradigma.

Ma még ma van, és nem tudjuk, mi következik, ha eltelik ez a nap, a teremtésünkből ez a huszonnégy óra. Holnap minden más lesz, és nincs visszaút. Az előző napi nevetéshez már nem vezet út, holott mennyire szeretnénk még a bekövetkezte előtt lenni, azon a napon, amikor még nem volt azon a kivizsgáláson, ami explicite bebizonyította, hogy egy rettenetes betegség dézsmálja belül a testét. Érdekes, hogy a dézsmál ige miatt el tudjuk képzelni ezt a szimpatikusnak objektíve nem tekinthető betegséget olyan aranyos kis állatkának is, mondjuk, mókusnak, aki elcseni a diófáról a diót, ha mogoró épp nincsen, és valahol megbújik a kert sarkában, és elropogtatja.

Tegnap még nem volt semmi, gondolja, akinek ezt mondták, ő még nem szerepelt, egy új szereplő, most eldönthetünk róla néhány dolgot. Nagyon korszerű ajánlat az elbeszélő részéről, hogy akár nemet is választhatunk, és ha rosszul választottunk, szöveg közben gond nélkül át is operálhatjuk. Nő legyen? Férfi? Életkora? Nem szabad elfelejteni, mennél fiatalabb, annál tragikusabb egy ilyen betegség felfedezése. Fiatal nő, aki májtranszplantációra vár? A májjal az a gond, ha megfelelő donort találnak, akkor nagy valószínűséggel egy olyan sikeres műtét következik, aminek eredményeként ezt a szereplőt el is felejthetjük, mert évtizedekig nem lesz gond a májával. Azt lehet esetleg csinálni, hogy a műtét után, mondjuk fél évre, mikor olyan boldogok a férjével meg a gyerekekkel, hogy szinte mindig örömkönnyeektől csillog a szemük, s egy ilyen alkalommal, épp a Balatonra tartottak, ahhoz a színésznőhöz, akiről korábban írtam. Kettőről írtam, és mindkettőnek volt a Balatonon nyaralója, abból az egyikhez. Egy ilyen alkalommal, az örömkönnyeektől nem látta a kocsit vezető férfi, hogy egy kamion sávot akar váltani és beszorult a kamion és a szalagkorlát közé, és vége lett a boldogságnak.

Hoppá, gondolja az orvos, aki a műtétet végezte, és a hírekben olvasta az esetet, a megadott betűkből, pl. D. K. rájött, hogy az eset elszenvedő nem lehet más, csak az ő volt páciense. Mindenki panaszkodik, hogy a hírműsorok nem igazi hírekkel szolgálnak, semmit nem tudunk meg a világ fontos eseményeiről, ugyanakkor ez a mindenki, közöttük az orvos is, rajongva nézik a katasztrófákról szóló beszámolókat. Imádják a számháborút, hogy melyik hírműsor tudja kihozni a legnagyobb napi pusztítást és melyik pusztítás nyer a pusztítások és pusztulások versében.

Nem ebbe a nőbe kellett volna a májat tenni, gondolta az orvos, mert eddig a rossz májjal is kihúzta volna, bár akkor nem történik meg a baleset, mert nincsenek a férj szemét elhomályosító örömkönnyek, de lettek volna szomorúságkönnyek, de akkor nem mennek a Balatonra, mert rosszkedvűen senki nem megy a Balatonra. Vagy az mégis elmegy, aki úgy hiszi, megváltozhat a víz látványától a hangulata? A lényeg, hogy még egy ilyen kimondottan sikeres és nemzetközileg elismert sebész sem tudja, mi történik a gyógyult betegeivel a sikeres műtét után. Mert azt hisszük, hogy az életünknek csak az az egy problémája van, s ha ezt a problémát megoldjuk, egy életveszélyes járvány során például elkerüljük azt az életünkre törő vírust, akkor megmenekültünk minden veszélytől, s szinte innentől örökéletűnek gondolhatjuk magunkat. Hát nem, éppen a megmenekülésünk teszi lehetővé, hogy más veszélyek leselkedhessenek még ránk, akár egy kamion formájában is.

Ez most egy kicsit olyan, mintha a könyvtárosnő írta volna bele a könyvbe, ami ha igaz, akkor azt jelenti, hogy az írónak megint jó éjszakája volt, bár nem emlékszik rá, mert annyit ivott, mint az egészségtelen életmódot követő, korábban említett, öreg (fiatalon) elhagyott férfi (férfiak), hogy nagyjából a nő érkezésén túl semmire sem emlékezett. Minek is szeretőt tartani, ha pont a lényegről marad le az ember, de a kockázat persze ott marad, még távozás után is, egy-egy ottfelejtett ruhadarab vagy karkötő, csatt, a csatt a legveszélyesebb, mert azt még akkor sem találja az ember, ha tudja, hogy volt, persze az épp hazatérő feleség rögtön belebotlik.

Kié ez a csat (a feleség tud helyesen írni, szemben az íróval)?

Nem a tiéd?

Nem hordok, mondja a feleség.

Attól még lehet a tiéd.

Ezt nem értem, mondja a feleség, akkor, mondja a férfi, ez az író, aki csak ilyen nivójú szöveget tud kifacsarni magából, mert ez facsarás egy olyan éjszaka után, amilyen éjszaka az előző volt, szóval, hogy esetleg vettél, hátha mégis.

De nem vettem.

Akkor biztosan régebben esett le valakiről, csak most került elő.

A feleség ezt a megoldást elfogadta, bár tudta, hogy miről van szó. A feleségek mindent tudnak, csak várnak egy olyan viláértelmezést,

ami annyira elfogadható, hogy akár még hinni is lehet benne, s ha kicsit hisznek benne, akkor meg van oldva a jövő és nem utolsósorban egészben marad a házasság.

Akkor nem is beszélünk arról a szereplőről, aki tegnap még nem tudta, hogy milyen tragédia éri épp ma. Minek, már annyi ember szerepel ebben a könyvben, és még rettenetesen sok fog szerepelni, mert rettenetesen sok oldal van hátra. Nem baj, ha egy szereplő kimarad, a végén úgyis mindenki benne lesz, mert a mindenki akkor is megtalálja magát, ha nincs is megírva, hisz ez a lényege az irodalmi műnek, hogy mindenki magát olvassa benne. Például a két esküvőn felejtett nő sorsában is. Vajon velük mi történt azután, hogy áttértünk a megnevelésre, ámde tragikus sorsú szereplőre?

A két nő ott ült azon az esküvőn, ahol felfedezik, hogy a színésznőhöz való viszonyuk egy közös pont az életükben, végre egy pontos megnevezése az eseménynek, melynek révén vissza is térünk az esemény aktualitásába. Épp ebben a pillanatban egy meglehetősen kaptos férfi, szintén a régi barátok közül való, hátulról közjük hajol és mond olyat, hogy Ibolyka, mindig öröm benézni a blúzod alá.

Menj a francba, hülye vagy, a mellem nem közpréda.

Ilyet mond Ibolyka.

Ez a baj.

Ilyet mond a kaptos férfi.

Ez a baj, ismételte meg a kaptos férfi, ezért nem járok szavazni, mert nincs olyan párt, amelyik ezt az igényt felvinné a programjába, pedig a női mellek közcélra való felhasználása, mint program, nagyon ütős lenne, jobban szólna, mint ilyen hülye nyugdíjemelés, meg zöld program. Na, az a leghülyébb dolog, ki a lófasz szavaz valakire azért, mert támogatja a megújuló energiaforrásokat meg a bicikliutakat.

Én például ilyen pártra szavazok, mondta a korábban Ibolykának nevezett nő.

Nagyon korszerű vagy, jógázni is jársz?

Járok, mondta a nő, de nem az ebben a könyvben többször is felbukkanó jógatanárhoz.

Hú, akkor jobb lesz, ha én itt nem kérdezek semmit, mert túl korszerű környezetben mindig zavarba jövök. Amúgy, mondta a férfi, szerintetek el fognak válni?

Kik, kérdezte a másik nő, akinek eddig nem volt neve, és valószínűleg nem is lesz. Vagy legyen? Egy bizonyos életkortól már senkinek nem tudja az ember megjegyezni a nevét, és olyan nevet ad a szereplőnek, ami teljesen elhitelteleníti a szereplőt, hogy mondjuk, Ibolyka, kit hívnak Ibolykának a budai lakosok közül. Hát pont senkit. Akkor inkább ne legyen, ne zárjuk ki a hitelességre vágyó, valamint a felejtésben élen járó olvasói réteget.

Kik válnak el, kérdezte a név nélküli szereplő.

Akik most házasodtak, mondta a férfi.

Mért válnának el?

Hát, mert mindenki elvállik.

Azért nem mindenki, például, mondta a nő, aztán abbahagyta, mert körbenézett és nem volt mindenki elválva, de már senki nem volt azzal, akivel először megházasodott, az örömszülők sem, nem is lehetett tudni, kik azok, mert szét kellett a valahai házasságokat ültetni, nehogy a régi sérelmek pár kupica után előjöjjenek és az ünnepi alkalom végül egy nagy csetepatévá váljon, esetleg a végén tömegmészárlássá.

Tulajdonképpen, mondta a kapatos férfi, azért kapatos, mert olyan korosztályhoz tartozik, akik használják ezt a jelzöt, dionüszoszi alkat, mondta róla a menyé társaságban, mert nem akarta egyszerűen alkoholistának nevezni, s gondolta, a barátai azért többet gondolnak egy mitológiai hőshöz hasonlított apósról, mint egy átlag szeszakázánról.

Tulajdonképpen ez az esküvői ünnepség nem más, mint a válás megünneplése, nevezhetnének válási lakomának.

Mi, kérdezte megint a meg nem nevezett nő.

Érted, ez teszi lehetővé a válásokat, hogy megtartják az esküvőt.

Azért, mert neked szarul sikerült az életed, mondta most az Ibolykának nevezett, nem kéne mindenki sorsát olyannak mondani, mint a tiéd, lehet, hogy ők lesznek az a nem-tudom-hány százalék, akiknek sikerül.

Azért, mert nem válnak el, még nem mondhatjuk, hogy sikeres. Összetartja őket egy hitel, vagy a hitellel vásárolt családi lakhely és egyfedél, helyesebben egy pénzügyi tévedés árnyékában acsarkodnak egymásra. Amúgy meg az én sorsom, mondta a férfi, nem sikerült szarul, akkor sikerült volna szarul, ha nem hagy ott a feleségem, de otthagytam. Úgyhogy most annyit iszok otthon, amennyit akarok, annyit fíngok, amennyit kedvem tartja, és ha dugnom kell, időre megrendelem

a partnert és nem kell napokat várnom és órákat kuncsorognom, hogy végre legyen valami.

A melleid, Ibolyka. A nő már nem tudta színlelni a zavart, úgy érezte, ez a férfi most mégiscsak ajánlatot tett, s ezt el kell fogadni. Ugye, nincs abban a helyzetben, hogy válogasson. Ha nem áll föl neki, mert túl sokat ivott, meg öreg is, majd a nyelvével. Az is több, mint a semmi, aztán majd reggel újra megpróbálják, és akkor lehet, hogy jobban fog menni. És jobban is ment, mert épp ez történt, mi más történhetett volna, bizonyos történések mégiscsak megjósolhatók. Azért, mert nem minden történik logikusan, az nem azt jelenti, hogy semmi nem történik logikusan.

Ibolyka és a kapatos még sokat táncoltak, aztán együtt távoztak. A meg nem nevezett barátnő irigyelte ezt az egymásratalálást, és (itt van egy jelző, hogy hogyan) nézelődött, nincs-e más olyan férfi, aki hozzá passzolhatna, de nem talált, korábban kellett volna keresgélni, akkor, amikor a szerencsésen járt barátnővel beszélgetett. Egyedül ment haza, nem tudta kiverni a fejéből, hogy Ibolyka, akit, tudjuk, hogy nem így hívnak, most egész éjszaka dughat. Most is épp elévez, gondolta, és már semmitől sem kell tartania, mert régen túl van a termékenység korán. Úristen, most újra kezdik, biztos ittak valamit, aztán megint. Mit csinálhat? Benyúl az ujjával, Ibolyka a szájába veszi, aztán ráül a férfira, és amíg ő szopja, a férfi nyalja és így lesz jó. Úristen, mondta a névtelen hazafelé gyalogló, aki már elérte a lakását és megpróbált ebbe a képzeletbe egy kis valóságot belevinni az ágyban, és neki is sikerült, de rossz volt utána, hogy nem volt utána semmi, csak az üres ágy körülötte.

Valójában mégsem ez történt, amiről mindenki biztos volt, hogy történt, hanem az, hogy a kapatos férfi elmesélte Ibolykának, hogy miért kellett szakítania a feleségével, s így ennyi idő után most kiderült, hogy ez a viszonylag (egyébként nem viszonylag, hanem tényleg) jól kinéző férfi miért nem vetette rá magát minden lányra, már az egyetemen sem, pedig nem kellett volna túl nagy energiákat megmozgatnia. Végül néhány évvel később épp ez az Ibolykának bevallott nemi érdeklődés lett a kapatos férfi tragédiája. Egy este, mikor nem volt épp állandó kapcsolata és az utcákat járta, társat keresve, pont egy olyan frissen szabadult homoszexuális (vagy önmagát annak mondó) férfival

hozta össze a sors, aki valójában rabló volt, s mikor rajtakapta aktus után, hogy kilopózik a szobából és a nappaliban a polcokon keresgél, és a fiókokban matat, ez a rabló egyszerűen leütötte őt egy ezüst gyertyatartóval, aminek az ellopását éppen fontolgatta. Később a tárgyaláson mondta ez a feltehetőleg homoszexuális rabló, hogy nem akarta megölni, részben a gyertyatartó, az abból kilógó virágdíszítés az oka a halálnak, valamint a férfi rendkívül gyenge fizikuma. Azért így is életfogytiglant kapott, amiről senki nem tudja, vajon mikor szabadul ki valójában, hogy folytassa a rablások és véletlen vagy épp óvatlan elkövetett gyilkosságok sorát.

Vadkár, 2021